

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul al Institutului European din România” (www.ier.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

O’Halloran și Francis împotriva Regatului Unit (MC) – nr. 15809/02

Hotărârea din 29.06.2007 (MC)

Art. 6

Art. 6 § 1

Acuzație în materie penală

Proces echitabil

Obligația persoanei înregistrate ca proprietar al unui vehicul de a furniza informații în vederea identificării șoferului în cazul unor bănuieli privind încălcarea Codului rutier: *neîncălcare*

În fapt – În temeiul art. 172 din Legea din 1988 privind circulația rutieră, proprietarul înregistrat al unui vehicul poate fi obligat să comunice informații despre identitatea șoferului vehiculului său atunci când acesta este bănuit că a săvârșit o încălcare a regulilor circulației rutiere la care se aplică această dispoziție. Necomunicarea acestor informații constituie infracțiune, cu excepția cazului în care deținătorul reușește să demonstreze că nu cunoaște identitatea șoferului și că nu se poate informa în privința acestuia prin eforturi rezonabile. În cadrul unor incidente diferite, vehiculele reclamantilor au fost fotografiate de radar când au depășit limita de viteză legală. În consecință, reclamantilor li s-a cerut să identifice șoferul și au fost informați că, dacă nu oferă informațiile respective, riscă sancțiuni penale. Primul reclamant a recunoscut că el a fost șoferul și a fost condamnat pentru depășirea limitei de viteză legală, după ce a încercat, fără succes, să obțină excluderea mărturiei sale din setul de probe. Acesta a fost obligat la plata unei amenzi și i s-au aplicat puncte de penalizare. Cel de-al doilea reclamant a invocat dreptul său la tăcere și dreptul de a nu se autoincrimina. Acesta a fost condamnat pentru încălcarea art. 172, aplicându-i-se o amendă și un număr de puncte de penalizare.

În drept – Art. 6 § 1: Curtea nu admite argumentul reclamantilor, conform căruia dreptul la tăcere și dreptul de a nu se autoincrimina sunt drepturi absolute. Pentru a stabili dacă s-a adus atingere însuși fondului acestor drepturi, Curtea s-a axat pe examinarea naturii coerciției și a gradului de coerciție folosit pentru obținerea probelor, existența unor garanții corespunzătoare în cadrul procedurii și modul în care au fost folosite probele obținute astfel.

a) *Natura coerciției și gradul de coerciție* – Coerciția a fost directă desigur, însă orice persoană care deține sau conduce un autovehicul știe că se supune unei reglementări care se aplică deoarece este recunoscut faptul că deținerea și folosirea autovehiculelor implică riscul de a cauza vătămări grave. Persoanele care aleg să dețină și să conducă autovehicule pot fi considerate că au acceptat anumite responsabilități și obligații, în special obligația, în cazul unor bănuieli privind săvârșirea unor încălcări ale codului rutier, de a informa autoritățile despre identitatea persoanei care conducea autovehiculul în momentul săvârșirii încălcării. În fine, ancheta pe care poliția era autorizată să o desfășoare avea un caracter limitat. Astfel, art. 172 se aplică numai în cazul în care șoferul autovehiculului este bănuit că a săvârșit o

infracțiune căreia i se aplică această dispoziție și autorizează poliția să solicite informații exclusiv cu privire la identitatea șoferului.

b) *Existența unor garanții* – Deținătorul unui vehicul nu este vinovat de săvârșirea unei infracțiuni dacă reușește să demonstreze că nu cunoaște identitatea șoferului și că nici nu se poate informa în această privință prin eforturi rezonabile. Infracțiunea nu se bazează astfel pe răspunderea obiectivă, iar riscul unor mărturisiri puțin fiabile este așadar neglijabil.

c) *Modul în care au fost folosite probele obținute astfel* – Deși declarațiile primului reclamant, conform cărora acesta se afla la volanul autovehiculului său, au fost admise ca probă după ce acesta a încercat să-și conteste mărturisirea, organele de urmărire penală aveau sarcina să dovedească săvârșirea infracțiunii dincolo de orice îndoială rezonabilă, iar reclamantul putea să dea declarații și să cheme martori dacă dorea așa ceva. Identitatea șoferului este doar unul dintre elementele constitutive ale contravenției de depășire a limitei de viteză și este exclusă pronunțarea unei condamnări în procedura pe fond doar în baza informațiilor obținute ca urmare a aplicării art. 172. Referitor la cel de-al doilea reclamant, procedura privind contravenția de depășire a vitezei legale nu a avut nicio consecință, reclamantul refuzând să comunice informațiile solicitate. În consecință, nu se pune problema folosirii declarațiilor sale în cadrul unei proceduri penale deoarece refuzul reclamantului de a comunica informațiile solicitate nu a fost folosit ca probă, ci a constituit el însuși o infracțiune. Având în vedere toate circumstanțele cauzei, în special natura deosebită a reglementării în litigiu și caracterul limitat al informațiilor solicitate în avizul de urmărire în temeiul art. 172, nu s-a adus atingere fondului dreptului reclamantilor la tăcere și dreptului acestora de a nu se autoincrimina.

Concluzie: neîncălcare (cincisprezece voturi la două).